

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Antonij Maioragij|| Orationes|| Et Praefa-||tiones

Majoragio, Marcantonio

Monasterii VWestphal., 1599

VD16 ZV 10313

I. In Homeri Iliadem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-68843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-68843)

M. ANTONII
MAIORAGII

In Homeri Iliadem.

PRAEFATIO I.

Lyffes Ithacensis ille, quem Poëtarum
parens Homerus prudentissimum ac
sapiëntissimum finxit, cum per ea loca
nauigaturus esset, vbi Sirenes, Acheloi
Calliope squë filia, dulci modulatione

prætereuntes nautas in fraudem periculumq; allicere
consueuerant, sociorum suorum aures obturandas esse
cerâ existimauit, ne fortasse cantus suauitate commo-
ti, sese præcipites è nauibus in mare deicerent: suas au-
tem aures obturare quidē noluit, sed tamē malo nauis
firmisimis se vinculis alligauit, vt & earū voces audi-
ret, & tamen securus præternauigaret. Itaq; licet eum
illis suauissimis ac iucundissimis versibus inuitarent:

O decus Argolicūm! quin puppim flectis, Vlyffes,
Auribus vt nostros possis agnoscere cantus?

Nā nemo hæc vnquā est transuectus cœrula cursu,

Quin prius astiterit, vocum dulcedine captus:

Post varj's auido satiatus pectore Musis,

Odyss. 12.
vertente
Cic. 5. de Fi-
nib. pag.
136. b.

[Ll. 4

Doctior

Doctior ad patrias lapsus peruenerit oras.
 Nos graue certamen belli clademq; tenemus,
 Graecia quam Troia diuino numine vexit,
 Omniaq; elatis rerum vestigia terris:

nontamen eas audiendas esse censuit; sed ad illam,
 quam iterum tandem aliquando videre vehementer
 cupiebat, patriam, spreto Sirenium voce, propra-
 uit. Hic igitur tam diuina, tamq; incredibili sapientia
 vir in legendis Poëtarum Operibus est à nobis diligen-
 ter imitandus. Tam enim dulces, tamq; iucundi sunt,
 vt, nisi quis altius animum suum efferat, & non quid
 in verborum cortice, sed quid in sententiarum recessu
 lateat, accuratissime perpendat; in eorum figmentis,
 tanquam in Sireneis scopulis, consenescat. Quare qui
 se infirmo atq; imbecilli esse animo sentiant, & doctri-
 nae reconditoris expertes, quales Vlyssis socij fuisse pro-
 guntur, ij debent Poëtica suauitati, & carminum
 fabularumq; varietati penitus aures occludere, atque
 alijs sese studijs ac negocijs tradere: ne fortasse leuiculis
 in rebus occupati, nihil dignum cognitione percipi-
 ant, & quae sunt vtilissima praetermittant. Quem ad-
 modum plerique mansuetiorum Musarum Professores
 facere consueuerunt: qui cum se totos Poëtae de-
 derint, & eorum se interpretes esse promittant, in fa-
 bellis deinde simpliciter enarrandis, totos dies sine vi-
 lo fructu conterunt, & auditores suos duplo stultio-
 res, quam acceperint, reddunt. Qui vero tam acuto,
 tamque constanti animo fuerit, vt pleno gradu Poë-
 ticae sapientiae penetrata ingredi audeat, quod Vlysses
 fecisse Homerus innuit: is rationi, reconditaeque
 doctri-

doctrina, tanquam malo navis inherens, Poëtarum scripta frequenter evolvere, atq; interpretari securè potest. Sunt enim præstantiores Poëta celebratis illis Alcibiadis Silenis non absimiles. Nam Alcibiadem ferunt, imagines quasdam habuisse, qui Sileni dicerentur, ita fabricatas, ut clausa quidem ridiculã aliquam & monstrosam speciem præ se ferrent; aperta verò statim diuinum numen ostenderent. Eodem modo clarissimi Poëta fabellas quasdam aspectu primo ridiculas & inanes ita concinnant, ut ludere velle videantur: verum in eis fabulis, si quis diligentius introspiciat, aliqua semper diuina cœlestisq; sapientia mysteria reperiet. Hæc causa est, cur imperitiores Grammatici, quatinus Poëtarum Deum Homerum in manibus semper habeant, tamen ex eius lectione paruum admodum fructum percipiant: quia scilicet in verbis ac significationibus tantum occupati, virtutes eius videre nullo modo possunt. Nam si quis vnquam post homines natos, fictis fabulis res cognitione dignissimas significauit: is certè, omnium eruditorum iudicio atque consensu, Homerus fuit: ut magni sit viri, sicut ait Quintilianus, virtutes eius non emulacione, quod fieri non potest, sed intellectu sequi: quippe qui humani ingenij modum excedat, & omnes sine dubio in omni genere doctrinae procul à se reliquerit. Itaq; posteriores omnes nō tantum Poëta, sed etiam Philosophi, ceteriq; Scriptores ab Homero plurima sumpserunt. Vnde non sine causa clamat Ouidius:

Aspice Mæoniden, à quo, ceu fonte perenni,
Vatum Pierijs ora rigantur aquis.

ll s

Nam

Inst. Orat.
lib. 10. c. 1.

Amorum
lib. 3. El. 8.

Nam quemadmodum ab Oceano flumina, fontes, pteique omnes exeunt: sic ab Homero omnis eloquentia, copioseque loquentis sapientia fluxit initium. Itaque nemo vel eorum, qui res occultas & ab ipsantura inuolutas pertractarunt, vel de vita & moribus scripserunt, vel sese ijs artibus, qua pertinent ad dicendi facultatem, tradiderunt, Homeri Poemata quam amoenissimum diuersorium non appetiunt: sed apud eum omnes commorari voluerunt. Nam & Apollinis Oraculum Homeri carminibus saepe traditum legimus: & Philosophorum principes, Plato atque Aristoteles, Homeri testimonio frequentissime videntur: & ab Homero, tanquam omnis sapientia fonte, omnes philosophantium secta promanant. Rhetores Homerum ita suspiciunt, vt eum omnibus eloquentia partibus exemplum & ortum dedisse fateantur. Grammatici non ad alium finem, quam ad Homericam dicendi rationem omnes regulas suas derigunt. Poetae, qui post Homerum aliquid conscripserunt, quantum facultas tulit, eum omnes imitari voluerunt. Vt enim ceteros hoc tempore praetermittam: apud eminentissimum Poetarum nostrorum Virgilium, nihil ferè paulò ingeniosius & eruditius dictum reperitur, quod non ad Homeri imitationem sit conscriptum, atq; adeò penè ex Homero descriptum: qua de re cum ab æmulis aliquando Virgilius carperetur, dixisse fertur: Non minùs esse difficile, carmen ab Homero commodè sumere, quam Herculi clauam de manibus eripere. Geographi quoque scientiam Homericam venerantur ac suspiciunt: quod Strabo

primo

primo libro copiosè persequitur. Medici præterea vul-
 nerumq; curatores, quos Chirurghi appellant, pluri-
 ma ab Homero bona mutuantur. Quid, quòd etiam
 Principes, Imperatores atque Reges Homericæ dul-
 cedine, singulariq; sapientia delectantur. Cuius rei
 testis est amplissimus Alexander ille Magnus: qui cum Plinius
 inter Darij Persarum regis thesauros preciosissimum Nat. Hist.
 unguentorum scriniolum, totum ex auro, margaritis, lib. 7. c. 29.
 gemmisq; lectissimis confectum, reperisset, amicique
 varios eius vsus demonstrarent: Imò Hercule (inquit)
 librorum Homeri custodie detur: vt preciosissimum
 humani animi Opus quàm maximè diuiti opere serue-
 tur. Nam in ipsis etiam belli tumultibus Homeri li-
 bros, tanquam animi quoddam viaticum & pastum
 suavissimum, secum habere consueuerat: & cum som-
 num capere opus erat, eos capiti suo subiciebat: vt
 neque in somnis ab Homeri cogitatione abstinere vide-
 retur: sed in ipsis etiam visionibus, quæ dormienti-
 bus euenire solent, præclara sibi somnia obseruaren-
 tur. Achillemq; ideo fortunatum fuisse clamabat,
 vt testis est pro Archia Cicero, quia laudum suarum
 præconem Homerum inuenisset: atque in familiari
 colloctione Poëtam hunc, modò summum virtutis
 præconem, modò Vatem regium appellare consueue-
 rat. Et re vera Homeri Poësis regia quædam res est,
 & Ilias præcipue, qua tot belli duces, tot reges, tot he-
 roës celebrantur, Quamuis enim prouerbio dicatur:
 Malorum Ilias: quoniam in Iliade Homericæ multa
 in ali genera memorantur: tamen rectius (vt ait Eu-
 stathius) Omnium honorum Ilias diceretur. Plena
 est

est

est enim Eloquentia, Philosophia, artis Imperitia,
 Moralis disciplina, variarum denique scientiarum.
 Nam & dolos ex ea bonos ac laudabiles, & menda-
 ciorum utiles confictiones, & dictorum acumina licet
 perdiscere: encomiorum prater ea vias ac rationes, at-
 que in gerendis rebus summam prudentiam. Quam eti-
 am quaecunque ex historia bona percipiuntur, & ad
 ex Homeri lectione percipi possunt: ut multarum
 experientia, mirifica iucunditas, animi institutio, ad
 virtutem adhortatio, quibus in rebus omnibus re-
 tum Historicis Homerus antecellit. Quod si quis
 Poetam ideo non admirandum & suspiciendum ex-
 stimet, quod multis fabulis sit refertus, is certe non in-
 telligit, Homericas fabulas non inaniter, neque tan-
 tum ad risum concitandum, aut delectationem affe-
 rendam esse confictas: sed rerum cognitione dignis-
 marum umbras atque integumenta quadam esse, quas
 si quis recte explicuerit, tunc denique, quanta sunt in eis,
 quamque recondita scientia, perspiciet. Neque enim
 alumnus sapientia, qualis Homerus fuit, simplicibus
 & anilibus fabulis delectari potest: cum sapientia mi-
 hil aliud sit, quam veritatis contemplatio cognitioque.
 Sed ut rudes adhuc atque imperitos alliciat, Poeta sua
 fabulas inserit, quarum dulcedine captus animus, pau-
 latim ad altiora atque utiliora prouehitur. Fuit enim
 haec antiqua sapientissimorum hominum consuetudo,
 ut res caelestes ac diuinas, & sapientiae mysteria fabu-
 lis, tanquam cortice quodam, obtegerent: sicut etiam
 Theologi nostri parabolis ac similitudinibus in rebus
 diuinis frequenter vtuntur, quod rudes animi facilius
 a cogno-

à cognitis, & sub sensum cadentibus rebus ad incognitas & sublimes extollantur. Cùm igitur ex omnibus Gracis Poëtis mihi esset facultas eligendi, quem hoc anno publicè interpretarer: Homerum mihi potissimum in manus sumendum esse censi. Cùm enim, vt ait Horatius,

In Arte
Poëte

Aut prodesse velint, aut delectare Poëta,
nullus Homero maiorem neque vtilitatem, neque iucunditatem afferre potest. Quapropter vt Aratus (quod ait Quintilianus) à Ioue incipiendum putat: ita nos rite cœpturi ab Homero videmur, qui non Poëtica modo, sed etiam Oratoria virtute est eminentissimus: neque vllum extat Opus humanum, quod Homericæ Poësi præferendum esse videatur. Illud verò videtur admirabile, quòd in tot carminum millibus nihil vnquam Homerus neq; de patria, neq; de parentibus suis memnerit: neq; Operibus nomen suum inscripserit. Vir profectò diuinus, & alta quadam mente præditus, quem nulla ambitio, nulla nominis ac gloriæ cupiditas inflammavit, sed qui ipsius tantum virtutis & scientiæ gratia scripserit. Hac de causa factum est, vt multæ Graciæ ciuitates suum fuisse ciuem Homerum velint: & dum patriam suam occultat, effecit, vt multæ patriæ sibi eum conentur vendicare. Vnde illud Distichon vulgò celebratur:

Inst. Orat.
lib. 10. c. 1.

Septem vrbes certant de sede insignis Homeri:
Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos,
Athena.

Infrà Præ-
fat. 2.

Cicero pro Archia Poëta sic ait: Homerum Colophonij ciuem esse dicunt suum: Chij suum vendicant,
Sala

Salaminij reperunt: Smyrnae vero suū esse confirmant,
 itaq; etiam delubrū eius in oppido ded. cauerunt: per-
 multi alij prater ea pugnant inter se atq; contendunt.
 Extat elegans super hac re Antipatri Epigrāma, quod
 ita Politianus conuertit:

Diceris à multis Colophonis alumnus, Homere:

Hic te Smyrnaeum credit, & ille Chium.

Quin & Ion quidam, quidam Salamina superbam,

Thessaliam multi te genuisse ferant.

Sunt & qui memorem, alijs te sedibus ortum.

Sic varijs natus crederis esse locis.

Dicere si liceat mihi Phœbi oracula: Caelum

Certa tibi patria est: Calliope a parens.

Supra pag.
 237. v. 18.

Natus est etiam incerto patre. Nam Critheus eius
 mater, amore furtiuo facta grauida, apud Meletem
 fluiuium eum peperit: vnde primo fuit Melesigenes
 appellatus. Postea vero, cum apud Cum eos grauidi-
 tudine premeretur, obocatus est, atq; ideo Homere-
 rus est appellatus. Nam (vt scribit Herodorus) Ce-
 mei solent eos, qui caci sunt Homeros appellare: sicut
 etiam Ephorus attestatur. Artemidorus libro Somni-
 rum primo, fictum hoc esse, videtur innuere: cuius
 scribit: Qui se cecum esse somniauerit, si Poeta sit, be-
 num significat: quoniam multa quiete opus habent.

Plutarchus
 in vita Ho-
 meri.

qui Poëmat a scribere cupiunt vnde sermo inuadit
 Homerum Poëtam cecum fuisse. Plutarchus au-
 tem est, ab Aristotele scriptum fuisse: Homerum Democ-
 cuiusdam ex eorum numero, qui cum Musis versari
 solent, fuisse filium. Vnde fortasse Dionysius Halicar-
 nassensis δαίμωνι ἑταίρου eum appellat, quod non hinc
 nasci.

Arist. 3.
 de Poët.

nam, sed diuinam quandam potiùs naturam praeseferat. Scribit Herodotus, Critheidem, Homeri matrem, cum paruulo infante à Phemio quodam Smyrneo ludi magistro fuisse hospitio susceptam, atque ita adamatam, vt eam Phemius secum postea semper habuerit, & Homerum puerum ingenuis artibus erudierit: in quibus ait eum tantum profecisse, vt mortuo Phemio, cum omnium admiratione per aliquod tempus literas Smyrnae docuerit: postea totam Graciam peragrasset, & in Italiam vsque atque Hispaniam profectum: deinde iterum in Graciam reuersum, arti Poëticae vsque ad extremum vitæ diem incubuisse. Neque satis constat inter Scriptores, quo tempore vixerit. Nam Herodotus centum sexaginta octo annos post Troianum bellum floruisse Homerum scribit: alij belli Troiani tempore natum dicunt: alij non ita multo post. Cornelius Nepos centum & sexaginta annos ante Romam conditam fuisse auctor est. Eutropius Agrippæ Syluij temporibus Homerum in Gracia fuisse perhibet. Sed quocumque tempore vixerit, satis constat, egenum ac mendicum fuisse, vt vix sibi victum, recitandis ac vendendis carminibus suis, possit acquirere: qua de causa factum est, vt Homeri carmina, per totam Graciam sparsa, sine vlllo ordine legerentur: donec Hipparchus Pisistrati filius, vt Plato scribit, diligenter & collegit, & adhibitis eruditissimis viris, in libros ordine literarum, sicuti nunc eos habemus, accuratè digerenda curauit: quamuis Plutarchus hanc laudem Aristarcho tribuat: qui tam ingeniosè, tamq̃ acutè vera Homeri carmina ab ijs, quæ falsò illi tribuebantur, distin-

In Hipparcho, seu de Lucri cupiditate.

In vita Homeri.

Ci. ad Att.
Lib. 1.
Epist. 13.

xit, ut postea quicumque de alienis scriptis vere iudicaret, Aristarchus fuerit appellatus. Nam Varo de Lingua Latina Criticos Grammaticos, quidlibet iudicant, Aristarchos appellat: & Cicero vocat Atticum suarum Orationum Aristarchum. Obijt autem Homerus morte, misera quidem illa, sed tamen memorabili. Cum enim sederet in littore, piscatores à navi egressos percunctatus esset: Ecquid praecepissent: illi responderunt: Quaecunque cepimus, carisquimus: quae vero non cepimus, nobiscum ferimus. Hanc sibi propositam à piscatoribus quaestionem cum solvere nullo modo potuisset, tam a indignatione correptus est, ut dolore absumptus credatur: quod, praeter ceteros, etiam Valerius Maximus nono libro scribit. Erat tamen quaestio illa piscatorum non admodum ardua. Nam cum nihil piscium cepissent, apricantes in sole pediculis se purgare aggressi sunt: atque ita quos pediculos ceperunt, eos interfectos proecerunt atque reliquerunt: quos autem non ceperunt, eos secum in vestibus tulerunt. Reliquit autem duo pulcherrima praestantissimaque Opera, Iliadem & Odysseam. Nam Margites, Hymni Deorum, Batrachomyomachia, et si qua alia Homero attribuuntur: lusus potius & exercitationes quaedam, quam iusta Opera esse appellanda, doctiores existimant. Sunt qui opinentur, Iliadem Tragœdiae instar habere, Odysseam Comœdiae, sed omnino falluntur: licet eorum errorem etiam Erasmus secutus sit. Nam utrunque Opus Tragicum esse, ut in Arte Poëtica clarissime docet Aristoteles. Ceterum enim Heroicum atque Hexametrum, Tragœdiae quae

Cap. 12.

Αὐτὸ ἐλο-
μεν, λιπὸ-
μεθα ἂν
οὐχ ἐλο-
μεν, φερό-
μεθα.

Desero,
quae capio:
quae non ca-
pio, mihi
seruo.

dam species est. Illud probabilius videtur, quod Plu-
tarchus tradit, Homerum in Iliade corporis fortitudi-
nem, in Odyssea verò animi præstantiam exprimere
voluisse. Nam in Iliade pugna, prælia, cadesq; tractan-
tur, quæ corporis viribus indigere certum est: in Odyf-
sea pericula, tempestates, varij casus ponuntur, quos
nemo nisi præstanti animo superare, aut commodè to-
lerare potest. Iam verò mirum est, quod idem Plutar-
chus ostendere pluribus exemplis conatus est, & Poli-
tianus, Plutarchi penè dixerim interpretes, cum tot sint
Philosophorum, tamq; discrepantes sententiae, vnum-
quenque tamen cuiusque sectæ principem, Homeri au-
thoritate nixum, sententiam suam confirmasse. Dico
certè Chrysostomus Socratem, qui primus è cælo Phi-
losofiam deucasse dicitur, vt de vita & moribus dis-
fereret, Homeri discipulum appellare non dubitat: li-
cet ante Socratem Homerus multis atq; atibus floruerit.
Basilus Magnus, Theologorum grauisimus & præstan-
tissimus, totam Homeri Poësim laudem esse virtutis af-
firmavit: quod Anaxagoras, Metrodorum ad Homeri
lectionem adhortans, antea dixerat. Archesilaus tan-
to huius Poëta studio tenebatur, vt nunquam manè è
lecto surgeret, nunquam vespere cubitum iret, quin
prius aliquid ex Homero lectitaret. Ptolemaeus Phila-
delphus Zoilum, Homeri detractorem, qui ideo Home-
romastix dicebatur, quod Homerum insectari non de-
sisteret, diu prius delusum, tandem vinculis ac verberi-
bus atq; omni supplicio excruciatum, necavit. Et me-
rito. Quanta enim temeritatis & impudentia fuit, e-
um damnare Poëtam, quem omnes certatim sapien-

tes summis in caelum laudibus ferunt, quem omnes
 spiciunt, admirantur, semper in manibus habendam
 censent. Itaque praeter acerbam ac miseram mortem,
 illa etiam infamia notatus est, ut postea laudem alie-
 narum obtrectatores & inuidi, ab eius nomine Zeli
 dicerentur. Cicero Tusculanarum Quaestionum libro
 quinto, ita de Homero scribit: Traditum est etiam,
 Homerum caecum fuisse: At eius picturam, non desin
 videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae
 species forma, quae pugna, quae acies, quod remigum,
 qui motus hominum, qui ferarum, non ita ex-
 pictus est, ut, quae ipse non viderit, nos ut videremus,
 effecerit? Sed instituti nostri non est, Homerum op-
 sum hoc tempore laudare, quem integris voluminibus
 multi exornare conati sunt, & tamen nemo unquam
 satis eum laudasse dicitur. Illud potius videamus;
 Cur hoc Opus, quod interpretaturi sumus, Ilias dic-
 catur, & quidnam sit in eo Poetae nostri propositum?
 Neque enim, sicut Odyssaea ab Ulyssae, ita hoc Opus ab
 vnius viri nomine vocatur: licet ab Achilles ira sumat
 exordium, quae multorum malorum causa fuit. Neque
 quod tantum Iliensium mala facta agere contineat, ideo
 vocatur Ilias: sed quia complectitur ea, quae Troiae
 belli tempore circa Ilium acciderunt, & praecipue quo
 tempore Achilles Agamemnoni iratus erat. Multa ve-
 ro calamitates & Troianis, & Graecis eo tempore con-
 tingerunt: Vnde Malorum Ilias de immensis miseri-
 prouerbio dicitur. Cicero ad Atticum: Tanta malorum
 impendet Ilias. Stratonicus interrogatus, Cur nollet
 apud Ilienses viuere, respondit: Semper Ilio mala:
 quod

In fine
 pag. 250.

Lib. 8.
 Epist. 11.

quod deinde in calamitosos & afflictos dici coeptum est. Et quia longum est Opus, in quatuor & viginti Libros, eod quodd totidem Graeca litera numerantur, Hipparchi iussu siue patris eius Pisistrati fuit digestum. Ideo factum est, vt quoties nimis prolixam ac molestantam orationem significare volumus, eam Iliade longiorem esse dicamus: quod Iulius Pollux sexto libro scribit. Ilias igitur dicta est, quodd hoc in Opere scribantur ea, quae Graeci Troianiq; circa Ilium gesserunt. Propositum est autem Homero, commemorare, quot mala, propter seditiones & rixas Principum, sepiissime populis & exercitibus accidere soleant. Itaque sumpsit Exordium ab Achillis ira, quam perniciosam vocat, quodd innumerabiles Achiuis dolores attulerit. Horatius sane quadam ad Lollium Epistola praclare docet, quid Homerus in Iliade significare voluerit. Sic enim ait:

Fabula, qua Paridis propter narratur amorem,
 Graecia Barbaria lento collisa duello,
 Stultorum regum, & populorum continet astus.
 Antenor censet belli praecidere causam.
 Quid Paris? vt saluus regnet, viuatq; beatus,
 Cegi posse negat. Nestor componere lites
 Inter Peliden festinat, & inter Attidem:
 Hunc amor; ira quidem communiter vrit vtrunq;
 Quicquid delirant reges, plectuntur Achiui.
 Seditione, dolis, scelere, atq; libidine, & ira,
 Iliacos intra muros peccatur, & extra.
 Illam igitur, praeter ceteras, maximam etiam utilitatem ex Homero percipimus, quodd mores nostros

Eras. Chi.
 lia. 4. Cen.
 1. prouerb.
 20.
 Infra Prae.
 fat. 8.

Lib. i.
 Epist. 2.

Lib. 1.
Epist. 2.

componere, & vitam melius conformare docent.
Nam (vt idem ait Horatius,)

Quid sit pulchrū, quid turpe, quid vtile, quid non,
Pleniūs ac meliūs Chryſippo, & Crantore dicit.
Quamobrem Opus tã eximium ambabus (quod aucto-
manibus, atq; obuys vlnis amplectendum est, & in ſua
gestandum. Equidem, quod ad me attinet, eximias
huius Poëtæ virtutes pro virili parte vobis aperire, in-
terpretari, ac planas facere conabor. Vos videte, ne
propter aliquam fortasse negligentiam, tantum vtili-
tatis, tantumq; boni amittatis. Nam si magna cum di-
ligentia quotidie lectionibus nostris intereſſe volueri-
tis, profectò vos, quantum proficietis, nunquam (vt
ſpero) pœnitet.

IN HOMERI ODYSSEAM.

PRAEFATIO II.

FAcere non possum, optimi Auditores, quin arca
pectoris mei vobis aperiam. Ita enim me natura
conformauit, & expoliuit industria, vt nihil fucatum,
nihil simulatum mihi placere possit, omnia ingenie,
& simplicitate quadam profitear; neque mihi falsam
do-